

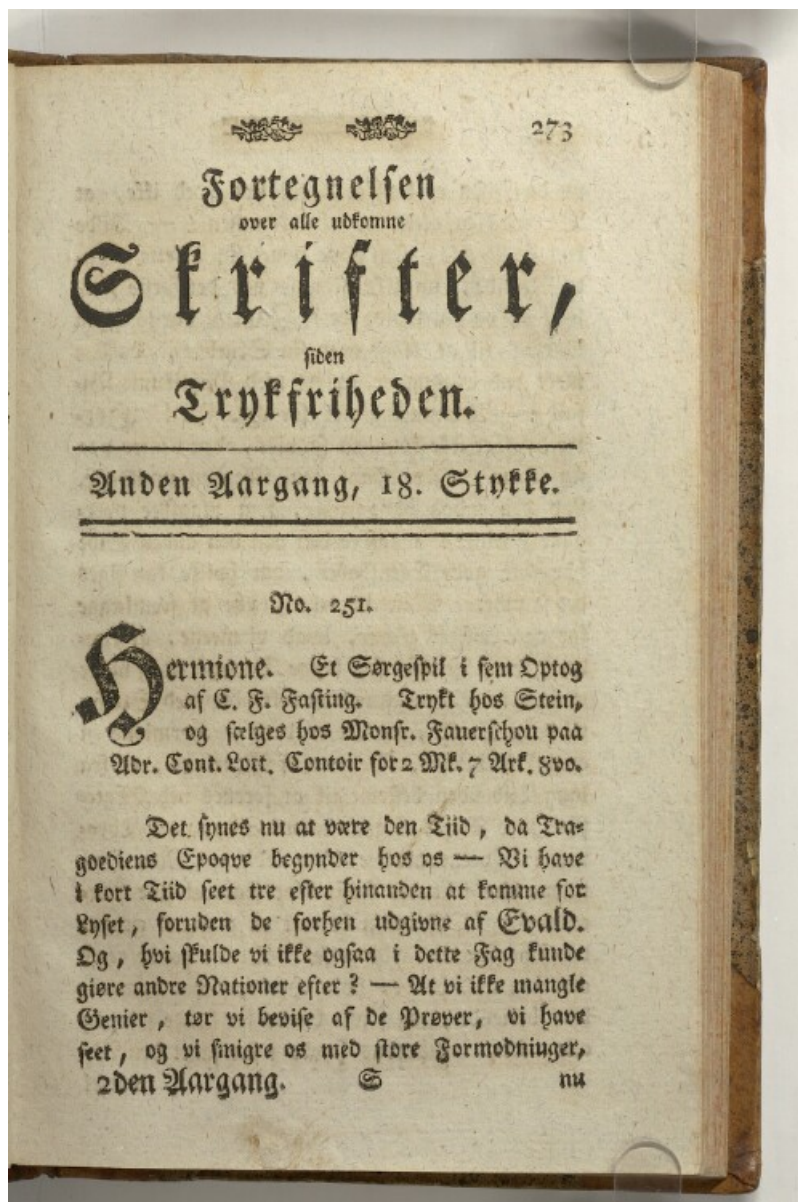
Titel: Fortegnelsen over Trykkefrihedens Skrifter II, stk. 18

Citation: "Fortegnelsen over Trykkefrihedens Skrifter II, stk. 18", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Fortegnelsen bind 2, Fortegnelse paa alle de Skrifter som siden Trykfriheden ere udkomne, stk. 1-30, anm. nr. 1-447, dækkende 14.09.71-13.09.72*, Kanneworff, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-4_002-shoot-workid4_002_018/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Fortegnelsen bind 2, Fortegnelse paa alle de Skrifter som siden Trykfriheden ere udkomne, stk. 1-30, anm. nr. 1-447, dækkende 14.09.71-13.09.72

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

nu da Zisen er brekket; thi hvo veed ikke, at Begyndelsen altid er ufuldkommen? — Vilde kun de Penne, som have vovet sig i dette uvante Arbeide, nu ikke standse ved det første Forsøg! — og hvi skulde de? ZARINE har jo ingen Aarsag til at klage over sin Skiebne, da den mere end engang er opført med Publikums Bisfald — Dymuntring nok for Hr. B.! HERMIONE er ikke kommen saavidt, den venter paa sin Dom, og vi spaae den ikke den umildeste. Lad den endog have Feile, som maaskee overgaae ZARINES: maaskee den paa den anden Side har sine gode Egenkaber, om hvilke kan siges det samme. Men vi vilde stræbe at fremlægge for vore Læsers Dyne, hvad vi meene, at kunde være til Beviser for begge Deele; Dog maae vi først korteligen giøre dem bekendte med Stoffet til dette Stykke, og det er dette: Hermione en grædsk Princesse, Daatter af Menelaus, er fra lang Tid siden bestemt til at forenes ved Ægteskab med Drest, Agamemnons Søn, naar Thronen i Mycene maatte blive ledig — Men Hermione blev i hendes første Aar frarevet sine Forældre, og af Faderen betroet en gammel arverdig Phorbas til Opdragelse. Denne havde reyst omkring med hende, hvis Herkomst var ham alene bekendt, og skilt haade for hende selv og alle andre. Phorbas havde i sær faaet den Ad-

varsel

varsel af Faderen, at vogte hende fra at blive ind-
viklet i nogen Elsker, førend den bestemte Tid
kom — Dog hun fik at kiende en Medon, og
Kierlighed bemestrede sig hendes gandske Sind —
Hun unddrager sig Phorbias, og forlover sig hey-
tideligen med Medon, skient Guderne ved Teqn
tilkiendegave deres Misshag — Medons Kald
fordrede ham til Krigen, og han fulgte det —
Hun med sin Fortroelike befinder sig i Cythere un-
der Navn af Palmire. Drest, som befinder sig
sammesteds, seer hende, og føler Kierligheds ful-
de Magt. Han tilbyder hende sin Haand og
sin Throne; men hendes Hierte fuldt af Medon
affnyede Tilbudet — Misundelse over et saa
glimrende Tilbud væbnede Zephire, (hun var for-
lovet med Seide, Drestes Fortroelike) imod Kon-
gen og Palmire — Hun tænker paa Midler til at
rydde af Vejen sin Medbenlerinde, og usformo-
dentlig aabner sig en Veylighed — Medon er an-
kommen, og fuld af Lviol og Længsel spørger han
efter Palmire — Og skient Zephire ikke kiender
ham, troer hun dog at see i ham en Elsker af
Palmire — Efter denne Forudsætning læmper hun
sin Tale, og forbereder hans omme Hierte til det
smerteligste Stød — og dette føler han ved den
endelige Erklæring: at Palmire elsker Drest —
Fuld af Fortvovelse løber han med blottet Dolk,
for at giennemføre Drest — Men hans Hensigt

mistlykkes og han gribes — Zephire havde altsaa en heller naaet sit Døds — men desmere vover hendes Klaserie — Hun griber nu til det sidste og sikkerste Middel at bortrydde sin Rivale — Palmire maae dræbes: denne er hendes Beslutning, og hun udfører den selv — Imidlertid er den gamle Phorbas ankommen, og har aabenbaret Drest den heele Hemmelighed om Palmire, eller nu, Hermione. De ere endnu i denne Samtale, da usformodentlig Seide kommer med den skrækelige Tidende, at Hermione svømmer i sit Blod — Forsvirring og Skrak betager dem alle, og i den Tilstand indstiller Zephire sig som Gierningsmanden — Palmire døer, og Zephire, efterat have forklaret Marsagen til hendes Klaserie, støder en Dolk i sig og døer pillige — Hermed sluttet Handlingen. — For nu at sige vore Tanker om dette Stykke, da forekommer Hr. F. os at være lykkeligere i at udføre Karakterer, end i at anlægge dem: Vi troe nemlig, at jo fuldkommere vi ere bekiendte med Personernes Tankemaade og Omstændigheder, deskomere interessere vi os i deres Skæbne — Og her savne vi meget hos Hr. F. — Endog Hoved-Personerne selv, Hermione og Drest, kiende vi ikke uden meget dunkelt — Men Medon og Zephire, som dog begge have saa vigtig en Indflydelse i den paafølgende Katastrophe, kiende vi dem vel, uden blot af Navnet? — Burde
Her

Hermiones Kierlighed til Medon ikke blive os meget interessant — men, den kan ikke blive det, saa længe vi ikke vide, hvorved den udmerker sig fra enhver anden Elfsøvs Handel — Dog Medons Karakter er alt for uheldigt udført — Saa længe vi ikke have seet Medon, vise vi dog Forsden Føvelighed, at forestille os ham, som en Helt — men han lader sig neppe see, før han taber sig, endog under denne Forestilling, i vore Øyne — Han kommer toivlende og længselsfuld at spørge efter sin Palmire — Den listige Zephire giver ham ikke strax det fulde Svar, men forbeder ham til noget sørgeligt at høre — Medon utaalmodig bryder ind i Talen og drager den visse Slutning deraf: Palmire er da død. — Han holder derpaa en lang Harangve, og uden flere Omstændigheder drager han Dolken for at stede i Hjertet — Dog, dermed er Zephire ikke tient, hun afsørger derfor Stedet ved at lade ham vide, at Palmire lever, men — ikke for ham, men for Drest: atter nye Fortvivlelse! — Vor Helt løber uden Betænkksomhed strax med den samme Dolk ud, for at opsøge Drest, og tilbringe ham et dødeligt Sted — Han feiler i sin Hensigt, og da man griber ham, og gier ham nogle Spørgsmaale, om hvo han er, og hvo der kiender ham? svarer han som i en frygtfuld Forvirring:

„ Et Fruentimmer her, som — ja jeg veed ey mere —

„ Jeg gandske ubekiendt og fremmed i Cythere —

„ Der kommer hun — hun veed mit Forsvar og min Skam!

„ (Til Zephire) beklag mig, at min Doff saa troelses var Madam!“

Kunne vi vel fatte de fordeelagtigste Tanker om Medon efter saadanne Oprin? og burde vi ikke dog, i det ringeste for Hermiones Skyld have dem? Nu Zephire! hvad skal vi sige om hendes Rolle? demme vi vel for umildt, om vi paa staae, at den i det allerringeste laborerer af en temmelig stor Usandsynlighed? vi kiende kuus lidet til hende, det synes at kunne komme Forsat. til gode her; men nej! Vi kiende dog af hendes egen Tilstaaelse saa meget, at hun er en Underfaat, født langt fra Thronen, og Seides Forlovede — Dette forudsat, spørge vi, om det er sandsynligt, at Zephire ikke allene ytrer den hæftigste Elskov til sin Konge, som hun endelig ikke undseer sig ved at rebe, undtagen for ham selv, men endog forfølger denne Elskov, og tænker saa alvorligen paa Midler til at fyddestgiere den, som om hun havde de stærkeste Fordringer baade paa Kongens Throne og Hierte — Hvor positivtaler hun ikke strax i Begyndelsen:

„ Som

„ Som Drenning maae jeg døe , hvis ey, da som
Misdæder.“ —

Dg til hvilken utaalelig Højde voxer ikke det urimelige i hendes Karakter, naar vi høre den Tale, hun holder til Kongen, efter at have givet Pal- mire sit Banesaar? see Side 109.

Ha! Gib du fæste af den Smerte,
Dg alle Pinsler, som har martret dette Hierte,
Saa skulde du — men jeg vil ey ndmyge mig,
Til Forsvar, efter at jeg først har straffet dig,
Jeg høvnet er - - din Siel er dømt til
mine Qvaler,
Men her og skielv - - det er mit Helvede
som taler. — o. s. v.

Kunde den forreste Utrofskab fortjene bitterere
Bebreidelser? Kunde den allermeest forurettede
Eisføy udgyde sig i meer harmende Udtrykke? og
dog har intet af dette her Sted — Trofskab havde
Drest ikke fornærmet; thi han havde aldrig lo-
vet hende noget — Dg hvad Uret havde hendes
Eisføy lidt af Drest, som ikke vidste af den at
sige — Disse ere vore Hoved-Erindringer mod Hr.
Fastings Stykke — I Henseende til Stilen have
vi ikke meget at udsætte; vi undtage nogle Ste-
der hist og her, hvor undertiden noget alt forkonst-
let, eller uforstaaeligt merkes s. E. 3die Dptr.

„ Palmire troelos? Ha! hvem tør formaste sig,
Bed mine Taares Hævn at troe sig lykkelig“—

3die Optog, 7 Opt.

„ For i sin Konges Blod at svømme til hans
Throne“—

Denne Talemaade smager uden Tvivl alt for meget af en søgt Bittighed. — For Resten troe vi, at Hr. F. overhovedet har temmelig vel troffet det tragiske Sprog, ja vi finde hist og her mange stærke Steder, og undertiden Træk, som karakterisere en ikke gemeen Pensel: Vi ville til Prøve herpaa anfere den rasende Zephires Ord til Drest, da hun staaer færdig at stille Dolken i sig.

„ Skielv for min Geist, naar den forfulgt af
Furier,

„ Og sæl og stennende i sorte Spegelsler,
„ Og dryppende udaf et Blod, som dig
anklager

„ Skal vidne til din Straf om de fordems-
tes Plager,

„ Naar jeg - - men ha! forband min Ihusom-
melse,

„ Jeg deer - - min Skygge skal forstrække
Helvede. —

Hand:

Handlingens Eenhed har Hr. F. vel nok i Aigt taget, og hans Episoder understøtte rigtig Hoved-Handlingen, og giøre imidlertid en god Afveerling, saa at tørre Dialoger om et og det samme ikke saa let finde Sted; — En Feil i Jarine! —

No. 252.

Frimodige Tanker over den saa uventede, som store Hevnens Dag, den 17 Januarii 1772. Kiebenh, trykt og at bekomme hos Stein for 1 Mk. 12 Skill. 10 Ark 4to.

Forfatteren til disse frimodige Tanker har ikke nævnet sig: men i Fortalen erkiender han den nye Prøve af Skrive-Frihed, (s. forrige Aarg. No. 294, Side 333.) og Tanker om Jule-Aftens Fende (s. dette Aarg. No. 107, Sid. 143) for sit Arbejde. Et her i Staden nu meget almindeligt Nytte gier en for vores Fødernelands Historie og Oldsager meget fortient Mand til Forfatteren. Vist nok er det, at Hr. L. berømte Navn har ligesaa megen Deel i disse sidste Tankers hurtige Affættelse, som den Frihed, hvormed de ere skrevne, og Materien hvorom de handle. Poessens Smukhed har, visseligen! ikke tilløkket Kieberne: den er tvært imod paa mangfoldige Steder overmaade tør og

zvingen. Rimenes Boldsomhed har efterladt sig
meget kiendelige Spoer, f. E. S. 19 —

„ Naar kun Klienterne og selv de havde nok,
„ At troe og tænke saa, var deres faste Stok.“

Dg Side 51. —

„ Fra Bugge-Blutten af til Gravens Candidat,
„ Paa Vivat Christian! man kunde giøre
re Stat.“

Dog! J. gier ikke heller Paastand paa
Poetens Navn: „ Fødselen havde ikke gjort mig
„ dertil, siger han i Fortalen, Konsten meget
„ mindre. — Dog maatte jeg være Skald. Det
skede, men det blev da og som det blev.“
Nu! — vi vil da ikke heller videre fortsætte
vores Kritik over Poesien, at vi ikke skulle synes
ubillige. Af samme Aarsag beholde vi og en
Deel andre Anmerkninger for os selv. Til et
Beviis paa at disse Tanker med Rette kan kaldes
frimodige, vil vi anfere følgende S. 8.

„ Jeg haver levet op en halv Snees om en flere,
„ Af Stats-Forandringer og Maader
at regiere,

„ Snart

„ Snart Andagt, Politik, og Ret har
Overhaand,

„ Snart Ungdom, Odselhed, snart Mi-
litarisk Mand.“

Et og andet Indfald forekomme, som synes artigt nok, saalænge Omstændighederne, de gaae ud paa, ere i Erindring. Som dette S. 17.

„ Naar man den blakked Hest og røde Rytter saae,
„ Med Skrek man vidste, at det gjeldte nogen paa.“

Skulle vi ellers giere nogen Sammenligning imellem dette Stykke af Poesie og de tvende andre benævnte, da bliver nok Tanker over J. V. Fende det beste, og dette det fletteste.

No. 253.

Critisk Journal over alt, hvad der er skrevet i Anledning af den 17de Januari 2det Hæfte. Kjøbenh. 1772. Trykt og tilkiøbs hos Stein for 8 Skill. 2 Ark 8vo.

Imod vores Formodning seer vi dog nu endeligen det andet Hæfte af denne Journal, som gandske ligner det første. See No. 196. S. 233.
i det

i det 15de Stykke. Dette indeholder en Fortsættelse af Bedømmelser over de Skrifter, som henhøre efter F. Meening til de *Ufkyldige* eller den 2den Klasse. Iblant disse er No. 42. Side 10. og det sidste No. 63. S. 19. de merkeligste. Derpaa følger i første Auhang til den første Klasse noget om de 6 Prædikener i Anledning af den 17. Jan. som udkom ved Trykken fra Præsterne her i Staden.

No. 254.

En Supplique fra de Kiøbenhavnske Jomfrues Huuse, som skulle have været overleveret til Gr. Struensee, dersom ikke bemældte Greve formedelsf indløbende Omstændigheder var bleven hindret fra at imodtage flere Suppliquer. Kiøbenhavn 1772. hos Stein: et halv Ark 8vo.

Denne Supplique gaer ud derpaa, at de Jomfruer, som opholde sig paa *Sahlene*, og ey vil tage Tieneste, maatte forbydes at drive *Næringen*: at et almindelig *Bellisters Huus*, som de havde hørt skulde oprettes, ey maatte sættes i Stand: og endeligen, at dem maatte forundes *Laugs-Rettigheder* — Heele Satiren er over Hovedet tør, og skrevet i en middelmaadig *Stiil*.

No-

No. 255.

Breve til disse Tidens Sribentere, og Forsvars
Skrift for Contoirerne med hoesfædede Erin-
dringer til alle unge og bemidlede Menneffer.
Skrrevet af Cloris, Phyllis og Doris. Tilli-
gemed et poetisk Tillæg af Coridon. Kiøbenh.
1772. Trykt og tilliebs hos Thiele for 4 Sk.
i Ark 8vo.

Naar vi undtage nogle tvungne Steder
og smudsige Lætnidigheder, kan denne Piece nok
gaae an — Stilen er munter og der forekom-
me hist og her nogle gode Indfald.

No. 256.

Enfoldige Poetiske Tanker. I Anled-
ledning af 17de Jan. 1772. Forfatter af
Junior Philopatreas. Kiøbenh. Trykt og
tilliebs hos Stein for 4 Skill. i Ark 8vo.

Strax vi saae denne Piece, tænkte vi nok,
det var en Satire over Junior Philopatreas —
Men vi forestilte os just ikke, at den skulde været
synderlig moersom, da den muntre Rosentørne
paa hans Bekostning har forneyet Publikum saa
tilstrækkeligen, at vi fast troede, denne Materie
var gandske udtømmet — Men heri toge vi mer-
kelig Fejl — Denne foreskilleer paa det vittigste
den

den Norden, Dumhed, Grovhed og taabelige Patriotiske Jver, hvoraf det overalt vrimler i J. Philopatris's Skrifter — ved mindste Anledning gior han temmelig uventede Udfald paa Oeconomien; Orthographien er undertiden leyerlig, og hist og her ere ogsaa nogle underlige Anbringelser af Oldsager — Med et Ord; Jo mere man er bevaandret i den gode gamle Juniors Skrifter, jo meere vil man finde sig fornøjet ved dennes Giennemlæsning — Til en Prøve af Forfatterens Skrivemaade ville vi anføre følgende: Junior har i Stormens Aften borttaget Etne Pieces Hest, paa samme vil han ride til de 7 Der uden Navn i Vestindien, og tage de Huusvilde Nat-Nymphes med sig.

„ Der (siger han) plante vilde jeg de nær for-
visned Roser,

Jeg pucker Snuppertes, ja Pokker og Frans-
joser,

Columbus Kammerat dem fra Vestindien
Hidbragte, nu skal de den samme Vey igien.

Hvi tog han ikke af de andre Landets Wahre,

Af Cochenille, Kom, som nydes uden Fare,

Men Cochenillen er nu ey saa god som fer,

Wil du mig ikke troe, Forrader andre sper.“

Hvo der har Lyst til flere løyerlige Indfald,
kan læse Piecen selv, — Og hvor kan man an-
det, end vente noget Godt fra den muntre og be-
hagelige Norske Hyrde?

No. 257.

Junior Philopatrisæes lærde Anmerkun-
ger over Jangetnes Sange i Castellet. Kib-
benhavn 1772. Trykt og tilkøbs hos Stein
for 2 Skill. tre fjerdedeel i Aft 8vo.

Denne er kun maadelig, og langt fra ikke
saa vittig som næstforegaaende, en heller af sam-
me Forf. — I Just. R. Struensees Sang fore-
komme vel nogle gode Tanker, men de ere og,
om vi en huske Fejl, laante af Tullin — Vi
have desuden ved dens Giennemlæsning en kun-
det opdage nogen Marsag, hvorfor den har faaet
Navn af Junior Philop. — Dog maaskee det er
Forlæggerens Indfald, for derved at faae den
ligesaa got affat, som den foregaaende.

No. 258.

En Svermt af udenlandske Sieler, som har væ-
ret tilstede ved et høytidelig Møde paa Bloks-
Bierget, hvor de har resoneret og disputeret
om alle Mands Struensee. Fordansket til al-
mindelig Skiemt og Tidsfordriv. Skrevet af
Abra-

Abraham Skardesti, en Jøde og god bekiendt af Struensee. Kiøbenhavn 1772. hos Svare for 4 Skill. i Ark 8vo.

Er fast det dumme og kjedsommeligste af alle B**ns Smererier.

No. 259.

En fornemme Aftenbakkes forutiderlige Syn og Drøm udi Skoven næstafvigte Julenat 1771. Kiøbenh. 1772. hos Høeche for 4 Skill. i Ark 8vo.

Dette skulde nok være en Allegorie, men er i sig selv intet andet, end noget elendigt Sladder.

No. 260.

En artig Samtale imellem en Jydsk Kofferske og en gammel Siøllandsk Bondemand, som havde en Kury paa Halsen og raabte med Reg. Kiøbenh. 1772. hos Svare 4 Skill. i Ark 8vo.

Det eneste roesværdige vi have fundet ved denne, er at baade Tankerne og Stilen passe sig meget got til de samtalende Personer, og folgelig ere pebelagtige — Men det er og just i dette Fag, Fors. Hr. B**n har sin meeste Styrke.
